

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ה"ט 22-07-21796 טמיר-ברק נ' לנגרמן

לפני כבוד השופט טל חבקין, סגן נשיא

המבקשת: **יוספה טמיר-ברק**

נגד

המשיב: **נתי לנגרמן**

החלטה

בקשה למתן צו לפי חוק מניעת הטרדה מאיימת, התשס"ב-2001 ("החוק").

1. לטענת המבקשת, ביום 7.7.2022 החל המשיב, עיתוני בערוץ 14, לפרסם על אודותיה סדרת פרסומים פוגעניים ברשת החברתית Twitter ("טוויטר"). אין צורך לפרט את כל הפרסומים מילה במילה, אף משותפת להם ביקורת נוקבת כלפי התנהגות המבקשת תוך שימוש במלים בוטות. בין היתר נכתב שהיא "מאיימת, מקללת, משקרת ועבריינית מורשעת (לדברי עורך הדין של הגרוש שלה): הכירו את יוספה ברק, מי שלא מניחה לרגע לילדיה הקטינים של ד"ר שרון אלרעי פרייס, משל הייתה הבריונית בכיתתם [...]". נכתב שהמבקשת הציגה "מופעי אימים" מול ביתה של ד"ר אלרעי פרייס; קיללה אותה, איימה עליה, וקראה קריאות כלפי ילדיה; כי המבקשת נעצרה, ואז החליטה שאחד מילדיה של ד"ר אלרעי פרייס לא התחסן. נכתב: "השקר הצמיח רגליים, ויצא לטיול עד לבית הספר של הנער האומלל". נכתב שהמבקשת השתמשה בכוח פיזי נגד אחות; שמתנגדי החיסונים ופעולותיה של המבקשת הם "כוח שמזיז את אגרופיהם של התוקפים – בבואם להכות אח או רופאה"; נכתב שעו"ד בנימין פרימר דקל כתב שהמבקשת סיפקה שוחד מיני לשוטר כדי לקבל מידע שהחזיק על לקוחה שלה לשעבר; נכתב כי המבקשת ביקשה לגייס כסף לייצוג משפטי וכשלה בכך – רק 22 איש פתחו את כיסם עבורה; נכתב שהמבקשת מקללת וצוינו הקללות שבהן היא משתמשת (תוך יחוס הקלטת אודיו למבקשת, כשהמבקשת טוענת שהקול הנשמע בהקלטה אינו שלה); נכתב שמאז שפורסמו הפרסומים האמורים המבקשת חוותה התמוטטות עצבים. המבקשת טוענת שמדובר בפרסומים מזוועים שמטרתם פגיעה קשה בה. הם עולים לשיטתה כדי הטרדה מאיימת, ויש להורות על מניעתם.

2. לא ניתן צו במעמד צד אחד, והמבקשת התבקשה להתייחס לשאלה אם לנוכח החלטת בית משפט זה בה"ט 22-07-9757 אלרעי פרייס נ' טמיר ברק, פסקות 19-22 (12.7.2022) היא עומדת על הבקשה. המבקשת השיבה בחיוב, והוסיפה טיעון עובדתי: המשיב צילם אותה ולא חדל על אף שביקשה ממנו; הוא פרסם את הצילום ברשתות החברתיות; הוא נכנס לקבוצת הפייבוקס שלה

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ה"ט 22-07-21796 טמיר-ברק נ' לנגרמן

ודיווח לקוראיו נתונים כוזבים ומטעים בכדי להציג מצג שווא שאין לה תומכים ושמדובר באשה הזויה. בטיעון משלים הוסיפה המבקשת שהמשיב פרסם פרשנות על רשומה שהיא פרסמה בטוויטר בנוגע למותב זה, ופירש אותה באופן שגוי כאיום על המותב. בעקבות זאת היא זומנה לחקירה במשטרה ושחררה מיד. המבקשת טוענת שמדובר בניסיון הפללה העולה אף הוא כדי הטרדה מאיימת.

3. התבקשה תשובת המשיב. הלה טוען כי הוא מסקר את ענייניה של המבקשת וכותב עליה כשם שהיא כותבת עליו. צילום ברשות הרבים אינו אסור, והפרסומים שפרסם חוסים תחת הגנת חופש הביטוי ואין מקום להורות על מניעתם.

4. לאחר העיון, באתי למסקנה שיש מקום לדחות את הבקשה בלא לקיים דיון. להלן טעמי:

5. המבקשת, המציגה עצמה כפעילה חברתית, לוביסטית ואשת יחסי ציבור, והמשיב, עיתונאי המועסק בערוץ 14, מפרסמים פרסומים זה על זה. המשיב צילם את המבקשת באזור בית המשפט, ברשות הרבים, והיא אף צילמה אותו. אין פסול בצילום ברשות הרבים ובפרסום של הצילום.

6. אני מוכן להניח שפרסומיו הכתובים של המשיב מפריעים למבקשת ואף פוגעים בשמה הטוב. ברם, כפי שצוין בהחלטה בעניין **אלרעי פרייס** שהמבקשת עצמה הייתה צד לה, חוק מניעת הטרדה מאיימת לא נועד לרסן את חופש הביטוי, והכלל היה ונותר שיש להעדיף את הערך החברתי הטמון בחופש הביטוי, ולפגוע בו – בדרך של מניעה מראש – רק במקרים חריגים וקיצוניים העולים כדי הטרדה מאיימת. ככלל, סיקור עיתונאי, אפילו הוא בלתי מחמיא, ביקורתי ואף נוקב, כמו גם דברי ביקורת קשים ומכפישים הבאים בגדר לשון הרע, לא ייאסרו לפי צו מכוח חוק מניעת הטרדה מאיימת. החוק לא נועד לפגוע בחופש הביטוי אלא באותם מקרים חריגים וקיצוניים של פרסומים פוגעניים, חוזרים ונשנים, אינטנסיביים ואובססיביים שמטרתם הברורה היא לערער את שלווה נפשו ושגרת חייו של מי שהפרסומים עוסקים בו, והם משמשים כלי ניגוח נגדו. על קו הגבול בין פרסומים שיש מקום להכילם בגדרי חופש הביטוי ושהדרך למנוע אותם קבועה בחוק איסור לשון הרע, התשכ"ה-1965 (שככלל מעדיף סעד נזיקי של פיצוי בדיעבד על מניעת פרסום מראש. ראו ע"א 214/89 **אבנרי נ' שפירא**, פ"ד מג(3) 840 (1989); ה"ט (שלום ת"א) 73665-12-20 **גלובל קורייר אקספרס בע"מ נ' דרורי**, פסקות 35-38 (17.1.2021)) עמד בית משפט השלום בראשון לציון (השופטת כ' בן אליעזר) בקבעו:

"הכלל צריך להיות כי הטרדה באמצעות פרסומים בלבד לא תיחשב כהטרדה שחוק מניעת הטרדה מאיימת חל עליה. דומני, כי על מנת

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ה"ט 22-07-21796 טמיר-ברק נ' לנגרמן

שתחצה ההטרדה באמצעות פרסומים את גבולם של דיני לשון הרע ותיכנס להיכלו של חוק מניעת ההטרדה המאיימת, יש להיווכח כי מדובר בפרסומים רבים, חוזרים ונשנים, בתדירות גבוהה, כך שהצטברותם ומידת האינטנסיביות שלהם גורמת לפגיעה של ממש ביכולתו של הנפגע לקיים שגרת חיים תקינה. במצב דברים כזה, עובר מרכז הכובד של ההתנהגות העוולתית לכאורה מן הפרסום המכפיש כשלעצמו, אל האובססיביות שבחזרה על הפרסומים פעמים רבות ובאמצעים שונים, עד כדי פגיעה בשלוות חייו של הנפגע. בנסיבות כאלו, עוד אין מדובר באיזון ה'רגיל' של דיני לשון הרע, בין שמו הטוב של הנפגע לבין חופש הביטוי של המפרסם, שכן לצד שמו הטוב של הנפגע, מצטרפת גם זכותו לקיים שגרת חיים תקינה במרחב הפרטי שלו ללא הפרעה בלתי לגיטימית. אין די בפרסום מכפיש סתם, ואף לא ברצף של פרסומים מכפישים, כדי להצדיק תחולתו של חוק הטרדה מאיימת. ריבוי הפרסומים, תדירותם והאינטנסיביות שלהם צריכים ללמד על כך שמדובר במי ששם לעצמו כמטרה לשבש את שגרת חייו התקינה של הנפגע, והפרסומים אינם אלא אמצעי בידיו במטרה זו. לפיכך, נראה לי כי פרסומים חוזרים ונשנים, בתדירות גבוהה, בקבוצות שונות ובתפוצה רחבה, יכולים להיחשב כהטרדה מאיימת המצדיקה גם הוצאת צו. בהקשר זה נראה כי הכמות והתדירות יכולות להפוך לאיכות, שכן אינני סבורה, כי פרסומים מטרידים, רבים חוזרים ונשנים במדיות שונות באים במסגרת מימוש לגיטימי של חופש הביטוי, ולפיכך יכול ויצדיקו מתן צו הטרדה מאיימת, וזאת בשל הפגיעה הקשה הטמונה בהם בשלוות חייו של המבקש [...]” (ה"ט (שלום ראשלי"צ) 8252-06-17 עזרא נ' מישוריס (23.6.2017)).

7. הפרסומים שפרסם המשיב והתנהגותו כלפי המבקשת אינם באים בגדר אמת מידה זו, אף לא בקירוב. הם אומנם פוגעניים למדי, ויש בהם לכאורה משום פגיעה בשם הטוב של המבקשת. ברם אין משמעות הדבר שהם עולים כדי הטרדה מאיימת. אין מדובר בפרסומים חוזרים ונשנים במידה הדרושה, הם אינם אינטנסיביים דיים, ואין לומר כי הם חורגים מפרסומים החוסים תחת הגנת חופש הביטוי. מבלי לקבוע מסמרות ולכאורה בלבד, אף לא היה מקום למנוע אותם לפי אמת המידה הנוהגת בחוק איסור לשון הרע. ככלל, הדרך ששיטתנו הדמוקרטית מבכרת להתמודד עם פרסומים כגון דא היא סעד של פיצוי בדיעבד, ככל שתוגש תביעת לשון הרע ושלא יעמדו למשיב הגנות מפניה. מובן שאיני מביע כל עמדה ביחס לתביעה כזו, ככל שתוגש.

8. הערה לסיום: בשים לב לנסיבות ההחלטה בעניין **אלרעי פרייס** שניתנה אף היא בעניינה של המבקשת, קשה שלא לראות בבקשה זו ביטוי למוסר כפול מצד המבקשת, וזאת בלשון המעטה. המבקשת עומדת על זכותה לכנות את ד"ר אלרעי פרייס בכינויים קשים ופוגעניים, עקביים ואינטנסיביים, וטוענת בתוקף שפרסומיה חוסים תחת הגנת חופש הביטוי. בה בעת, כשהמשיב החל לסקר את פעילותה של המבקשת, פרסם עליה פרסומים אחדים וכינה אותה בכינויים פוגעניים, העיקרון הכללי של חופש הביטוי נסוג לו באחת, והמבקשת עותרת להגנת בית המשפט. טענותיה של המבקשת בהליכים השונים הנוגעים לה הן אפוא כה קוטביות ומנוגדות, עד כי ייתכן שמטעם

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ה"ט 22-07-21796 טמיר-ברק נ' לנגרמן

זה בלבד היה מקום לדחות את בקשתה. מאחר שהבקשה נדחתה לגוף העניין, אין צורך להכריע בכך.

9. מאחר שהמבקשת לא מיוצגת ומשלא התקיים דיון, לא אחייב את המבקשת בהוצאות. אך אם תבקש להגביל שוב את חופש הביטוי בבקשות מסוג זה, שאינן עומדות בשום דרך באמת המידה למתן צו לפי חוק מניעת הטרדה מאיימת, יהיה מקום לשקול לחייבה בהוצאות לאוצר המדינה בסכום הולם.

10. סוף דבר: הבקשה נדחית.

ניתנה היום, י"ח בתמוז התשפ"ב, 17 ביולי 2022, בהעדר הצדדים.

טל חבקיין, שופט, סגן הנשיא

